

Rozpacité oslavy skupiny Folkšok

Napsal uživatel Václav Koblenc
Úterý, 12 Listopad 2002 06:00

Skupina Folkšok z Českých Budějovic slaví letos deset let existence. V sobotu 9. listopadu proto uspořádala koncert v KD Pohůrka v ČB. Byl to večer plný překvapení, převleků, ale také rozpaků.

Fatálně se na atmosféře celého koncertu podepsal zvukař Miroslav Bartyzal, který odvedl opravdu mizernou práci. Některé nástroje (basa, klávesy) dokázal sice sejmout dobře, ale zpěvy byly zahuhlané, nesrozumitelné, a navíc naprosto nesmyslně nadužíval haly. Halil například sbory v refrénech (asi proto, aby jim nebylo vůbec rozumět), a sólové hlasy zněly jak z jeskyně, takže z jasného a sytého altu zpěvačky Pavly Paškové zbyla většinou jen libozvučná směs hlásek. Vzkaz pro kapelu: V Budějovicích žijí přinejmenším tři zvukaři, kteří patří k české špičce: Karel Dřínek, František Kropík a Robert Hüttl, kteří by jistě výroční koncert ozvučili patřičně kvalitně.

Celý večer moderoval Petr Stolař z Divadla v Pytli, jehož vstupy měly velké výkyvy; některé byly nadmíru vtipné, jiné nadmíru trapné. Koncert začal trampskou Vlajkou, kterou si členové skupiny vystříhli v pionýrsko-trampských oděvech, za plápolání táboráku pouštěného videem z maďarské televize (na plakátech avizovaná přítomnost zahraniční TV.). Vlajka byla tedy jakýmsi dramaturgickým předznamenáním, ukazujícím, že se bude jednat o jednu velkou show. Po třetí písni došlo na rozdání medailí s nápisem 10 let, které ale vyznělo poněkud trapně. Dalším prvkem show mělo být i "prznění" známých skladeb, ale všechny tři (Už to nenapravím, Když mě brali za vojáka a Dej mi víc své lásky) působily spíš rozpacitě.

K nejvtipnějším okamžikům patřila literární soutěž, kdy na písmena FOLK diváci vymysleli slova: fernet, ombudsman, lopata a krumpáč, a během přestávky se měli pokusit tato slova zveršovat. Nejlepším dílkem (soudě dle reakcí publika) bylo toto čtyřverší: Obmudsman je velké zvíře / když lopatou šťourá v díře / Dá si fernet, pak má sílu / a krumpáčem zvětší díru. Dvě jiná dílka byla vylosována a odměněna MC a CD Folkšoku, a jednu veršovánku skupina zhudebnila.

Opravdovou show bylo snad jen literární okénko Karla Nohavy, kdy se ve skutečném okně, jež drželi členové skupiny, snažil přečíst jednu svou oblíbenou povídku, ale díky zvukařovým (výjimečně vtipným) hrátkám s efekty ji nakonec nedočetl, odešel a podstatu povídky pak za velkých ovací shrnul Stolař. K vydařeným momentům patřil také výstup Pavly Paškové coby Suzi Quatro v blondaté paruce s papírovou baskytarou v rukou.

Rozpacité oslavy skupiny Folkšok

Napsal uživatel Václav Koblenc
Úterý, 12 Listopad 2002 06:00

Hudebně je pro projev Folkšoku dominantní zpěv Pavly Paškové. Kapela ale nemá podobně kvalitního zpěváka, a sólový kytarista Martin Blažek, který zpíval většinu mužských sól, musí ještě důkladně zlepšit výslovnost. Jako jediný hudební host se představil klávesista Viktor Velek, jenž některé z písní příjemně podbarvoval. Jenže ačkoli hrála skupina rytmicky přesně a technicky takřka bez chyb, scházel její muzice pro ní tak typický drive. Pašková sice zpívala skvěle, ale jeden, byť výjimečný, hlas tříhodinový koncert neutáhne. Krom opravdu špatného zvuku se na tom jistě podepsala i jistá roztříštěnost koncertu, poněvadž sotva se kapela dostala do tempa, přišla vždy nějaká "pakárna". Nejlépe vyzněla asi píseň Svět v podání flétnistky Blanky Trnkové. Její křehký soprán ve spojení s jednoduchým doprovodem španěly a basy vytvořil komorní atmosféru, již se v maratónu vtipů a převleků pohříchu nedostávalo.

I když se diváci velmi dobře bavili, nedá se říci, že by to byl povedený koncert. Měl sice svá vtipná místa, zněla příjemná muzika, ale celkově působil nesourodě a rozpacitě, a to nejen díky zoufalému zvuku.